

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΟΥ

Η γειτόνισσά μου πέθανε και μου άφησε τις χρυσές της καρέκλες μαζί μ' ένα διθέσιο καναπέ, χρυσό κι αυτόν, ντυμένο με κόκκινο βελούδο. Ποτέ στη ζωή μου, ούτε που είχα φανταστεί ότι εγώ ποτέ θα έβαζα τέτοια πράγματα στο σαλόνι μου. Πλέον ζω με χρυσά, εξωγήινα έπιπλα. Και μ' αρέσει που είναι σε τέτοιο απόλυτο βαθμό παρμένα από έναν άλλο κόσμο. Νιώθω σα να έχω

σπιτώσει

γκόμενο που φοράει καδένες και μαζί του να λυτρώνομαι από τον πρώτο μου έρωτα.

■ Αυτή τη δεξιότητα την χρωστώ στην πόλη μου. Η καθημερινή τριβή με τις ασύνταχτες αισθητικές απολαύσεις και τιμωρίες της πόλης των Αθηνών μου έμαθε να αγαπώ το alien (ακόμα και στο σαλόνι μου). Όχι να ανέχομαι, αλλά να ανήκω στο ανοίκειο, το απρόσιτο, το απύθμενα ακατανόητο αστικό αχταρμά μέσα στον οποίο ζω. ■ Από τους καναπέδες στις καφετέριες, στα βρόμικα μάρμαρα του Συντάγματος, στα λευκά πετσετάκια στοιβαγμένα σε μοντέρνους καμπινέδες, στους πράσινους κάδους του

Δήμου που δεν τους καθαρίζουν ποτέ. Σ' ένα δημόσιο χώρο τόσο αντιφατικό, μαζί πλαδαρό και επιθετικό, ρυπαρό και λυτρωτικό, τραυματικά ξένο και κωδικοποιημένα προσωπικό - που ζώντας μέσα του μαθαίνεις σιγά σιγά ότι οι τέλειες γραμμές του Παρθενώνα δεν υπήρξαν ποτέ. Ότι βρίσκεσαι πάντα όμηρος μιας συνωμοσίας του ντιζάιν. Πως όταν πρέπει να ταιριάζουν τα πράγματα, περιττεύεις εσύ. ■ Κι ανακαλύπτεις την αβάσταχτη ανακούφιση που σου προσφέρει η Αθήνα σου που είναι γεμάτη παραφωνίες κι ανατροπές, έτσι που ποτέ να μην ολοκληρώνεται η εικόνα της, ποτέ να μην παγιώνεται η ταυτότητά της. Μαθαίνεις να βαδίζεις ανάμεσα σε ασύνδετα σχήματα, να αναμετρίεσαι με εμβληματικές οντότητες μέχρι τη μέρα που θα κουραστείς και θα ψάχνεις με αγωνία μια θέση σ' έναν τόπο που νόμιζες πως σου ανήκει. Σε μια πόλη που παραμένει πεισματικά ταγμένη τω αγνώστω θεώ. Εκεί παρασύρθηκες και ψάχνεις ν' αγαπήσεις το άλλο, που φαντάζει πιο προσιτό, τελικά.

Ρίβα Λάββα